

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: V. N. T., zastoupeného Mgr. Milanem Honzejkem, advokátem v České Lípě, Hrnčířská 2985, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2006, čj. OAM-211/LE-C06-C09-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2006, čj. 48 Az 14/2006 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Milana Honzejka se určuje částkou 3475 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 3. 2006, čj. OAM-211/LE-C06-C09-2006, zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne ze dne 30. 5. 2006, čj. 48 Az 14/2006 - 18, zamítl. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria

nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (www.nssoud.cz).

O přijatelnou kasační stížnost se pak může typicky, nikoliv však výlučně, jednat tehdy, když 1) se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*, 2) se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*, ať již na úrovni krajských soudů nebo v rámci Nejvyššího správního soudu, 3) je potřeba učinit tzv. *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O takové pochybení se může např. tehdy, když a) krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze vyloučit, že k nedostatku respektu bude docházet i v budoucnu, b) krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

Zájmem stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s., ale také uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V posuzované věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud se proto mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití kritérií nastíněných ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel se dovolal stížných důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Namítl, že mu krajský soud neposkytl stejnou možnost k uplatnění jeho práv a neposkytl mu dostatečné poučení o procesních právech a povinnostech. Z rozhodnutí krajského soudu nelze zjistit, zda bylo rozhodnutí a procesní poučení dáno stěžovateli v jazyce vietnamském. S ohledem na výslovně projevenou vůli po tlumočnickovi se zdá, že nebyla najisto objasněna otázka ovládnutí českého jazyka tak, jak to stanoví článek 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel dále uvedl, že v otázce procesní způsobilosti stěžovatele v obou řízeních se dále nabízí otázka, zda vůbec byl schopen – s ohledem na svůj původ, znalosti, jazykové vybavení a omezení osobní svobody – vystupovat jako účastník, aniž byl v řízeních zastoupen advokátem.

Ze soudního spisu ovšem vyplývá, že stěžovatel podal žalobu v českém jazyce se všemi zákonnými náležitostmi (§ 37 odst. 3 s. ř. s. a § 71 odst. 1 s. ř. s.) a nepožádal ani o ustanovení tlumočníka ani o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s. a § 36 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud zaslal stěžovateli dne 27. 4. 2006 vyjádření žalovaného k žalobě (§ 74 odst. 1 s. ř. s.) a vyzval jej, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), současně jej poučil, že pokud ve stanovené lhůtě nevyjádří svůj nesouhlas, bude souhlas presumován. Stěžovatel byl rovněž vyrozuměn o možnosti namítnout podjatost ve věci rozhodující soudkyně, jíž byla věc v souladu s rozvrhem práce přidělena, jakož i soudních osob, tlumočníka nebo znalce (§ 8 odst. 5 s. ř. s.). Uvedená poučení byla stěžovateli doručena dne 3. 5. 2006. Stěžovatel na poučení a výzvy soudu nijak nereagoval, o ustanovení tlumočníka ostatně nepožádal ani v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. ze dne 6. 11. 2003, čj. 7 Azs 17/2003 - 40 (č. 519/2005 Sb. NSS), ze dne 21. 7. 2005, čj. 6 Azs 380/2004 - 29 (www.nssoud.cz), a ze dne 22. 10. 2003, čj. 3 Azs 18/2003 - 41 (č. 177/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud rovněž doplňuje, že v posuzovaném případě nedošlo ani k porušení práva stěžovatele garantovaného článkem 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení a naopak (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS - st. 20/05).

Stěžovatel dále uvedl, že v otázce jeho procesní způsobilosti v obou řízeních se dále nabízí otázka, zda vůbec byl schopen vystupovat jako účastník, aniž byl v řízeních zastoupen advokátem. Takovéto tvrzení nelze podle Nejvyššího správního soudu považovat řádně uplatněnou stížní námitku. Nejvyšší správní soud nicméně v této souvislosti odkazuje na ustanovení § 33 odst. 3 větu první s. ř. s., podle něhož je účastník způsobilý samostatně činit v řízení úkony (dále jen „procesní způsobilost“), jen jestliže má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Skutečnosti, díky nimž se podle stěžovatele „nabízí otázka“ jeho procesní způsobilosti (původ, znalosti, jazykové vybavení a omezení osobní svobody) tedy na tuto procesní způsobilost nemají v souladu s citovaným ustanovením zákona žádný vliv.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci neshledal v postupu krajského soudu jakékoli právní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava věci) poskytnutý přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky č. 276/2006 Sb. a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném v době poskytnutí právní služby, částkou 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé) poskytnutý po nabytí účinnosti vyhlášky č. 276/2006 Sb. a částkou 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném v době poskytnutí právní služby; celkem 3475 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

